

XXIV Concurs de Traducció

Curs 2023-2024

Francès BATXILLERAT – 2a Fase

Avui he firmat la venda de la casa.

Quan dic “la casa” vull dir la casa que vaig comprar amb el Claude fa vint anys i on ell no va viure mai.

Per culpa de l’acció. Per culpa d’aquell dia de juny en què va accelerar amb una moto que no era seva en una avinguda de la ciutat. Inspirat per Lou Reed, potser, que havia escrit “Viure ràpid, morir jove” i altres coses semblants al llibre que estava llegint el Claude i que vaig trobar a terra, als peus del llit. La nit següent vaig començar a fullejar-lo (...)

He venut la meua ànima, i la seva potser també.

El promotor ja ha comprat unes quantes parcel·les, incloent-hi la del veí. Té previst construir-hi un edifici que dominarà el jardí, que se submergirà en la meua intimitat des de dalt dels seus quatre pisos i em tancarà el sol. Adeu al silenci i la llum. La naturalesa que m’envolta es convertirà en ciment i el paisatge desapareixerà. A més el projecte preveu que el camí es converteixi en una carretera que envairà casa meua per fer més fàcil l’accés al barri, que a partir d’ara tindrà vocació residencial. El cant dels ocells quedarà ofegat pel brogit dels motors. Vindran les esplanadores i arrasaran amb tot allò que encara tingui vida.

Quan el Claude i jo la vam comprar, el mateix any 1999 en què els francs es convertien en euros i havíem de fer una infantil regla de tres per calcular qualsevol cosa, el pla d’usos del sòl deia que érem en una zona verda, és a dir, que no s’hi podia construir. El propietari de la casa del costat ens va fer saber que estava prohibit tallar cap arbre, sota pena d’haver-lo de substituir. Cada centímetre de naturalesa era sagrat. Per això ens va seduir aquest lloc. S’hi podia viure amagat i a tocar de la ciutat. (...)

De vegades trobava plaer en el fet de triar un color, de combinar una pintura i la fusta d’una porta. De vegades em semblava maca la manera com la llum del sol rasant entrava a la cuina just abans de l’hora de sopar.

Però no entenia per a qui era, aquella llum. M’estimava més els dies plujosos, que almenys no pretenien distreure’m de la meua tristesa. Havia decidit que la casa seria el que em connectaria amb el Claude. El que emmarcaria aquella nova vida que el nostre fill i jo no havíem triat. Perquè encara era “el nostre fill”, tot i que hauria d’aprendre a dir “el meu fill”. Igual com hauria d’acabar dient “jo” enlloc d’aquell “nosaltres” que m’havia fet viure en un núvol. (...)

XXIV Concurs de Traducció

Curs 2023-2024

Vaig mantenir la idea de fer el petit estudi de gravació que volia el Claude des de feia temps. Una habitació insonoritzada on poder-se aïllar per treballar. I a dins tots els seus instruments: un baix, una guitarra i el sintetitzador que s'acabava de comprar (...)

GIRAUD, Brigitte (2023): *Viure ràpid*. Trad. cat. d'Imma Falcó. Barcelona: Amsterdam Llibres.